

ЧУДЕРНАЦЬКІ ПРИМХИ ДОЛІ НАДІЇ КРУК

Життя непередбачуване. Воно створює незбагненні сценарії, химерно переплітаючи людські долі: чужих робить рідними, а найрідніших розкидає по світу. Так сталося і в житті нашої героїні Надії Олексіївни Крук: доля вирвала її з рідного гнізда й привела на Рівненський льонокомбінат, а в сорокап'ятирічному віці вона дізналася, що має старшого брата...

У 1954 році батьки Надійки перебували на заробітках у Дніпродзержинську, саме там й народилася дівчинка. Через рік після народження дитини вони переїхали на батьківщину матері в село Голокам'янка Львівської області, що розташоване за шістнадцять кіломе-

раховувала кількість намотаної в бобіни пряжі. У 1981 році я записалася в Український інститут інженерів водного господарства на вечірні підготовчі курси. Через рік вступила на гідротехнічний факультет, заочне відділення. І в 1987 році закінчила його за спеціальністю інженер-гідротехнік.

Навіті це зважаючи на те, що видала

не мали. І тільки в кінці дев'яностих вони змогли зустрітися, а я несподівано віднайшла брата. Мені вже на той час було 45 років, коли він разом з дружиною прилетів в Україну, щоб побачити маму. Оскільки українською він не розмовляв, після його від'їзду зайнялася самоосвітою – продовжила вивчення німецької мови. Тож незабаром я спілкувалася з ними німецькою, писала листи. У 2000 році брат запросив мене в гості. Тож я відвідала Німеччину, побачила місце, де працювала мама, де жив він, познайомилася з родиною братової дружини. Ще раз я їздила до них в 2013 році, а в 2016 році брата не стало, проте з братовою ми спілкуємося й до сьогодні.

рушко, Марія Іванівна Холява і Надія Іванівна Ганзурова. Три роки жінка працювала диспетчером зміни. В 2006 році прокотилася ще одна хвиля скорочень і Надію Олексіївну скоротили. Деякий час вона стояла на обліку в центрі зайнятості, а згодом вийшла на пенсію.

– Проживала в гуртожитку, де куратором працювала Раїса Павлівна Воробей. Вона дуже часто організовувала різні екскурсії, тож я практично жодної не пропускала. Де ми тільки не були! Луцьк, Львів, Яремче, Брестська фортеця, Ленінград та ін. З дівчатами, що працювали й жили разом, до сьогодні спілкуємося. В нас вже стало традицією зустрічатися двічі, а то й тричі на рік. Разом ходимо в

трів від українсько-польського кордону. Батьки пішли працювати в колгосп. Там у маленькому мальовничому селі й пройшло дитинство Надії. В сім років вона пішла до школи. Дівчина була здібна до точних наук, улюбленими предметами стали іноземна мова (німецька) та географія. А математичні задачі вирішувала на раз-два, навіть найскладніші. «Якщо я не розв'яжу завдання, то ніхто з усієї вулиці його не розв'яже», - з посьмішкою згадує Надія Олексіївна.

Частенько дівчина брала участь в олімпіадах. Закінчивши десять класів, вона випускниця вирішила, що іноземні мови, а саме німецька - це те, чим вона хотіла б займатися в майбутньому. Крім того, вона досить непогано володіла й розмовною польською. Тож дівчина подала документи у Львівський національний університет імені Івана Франка на факультет романо-германської філології. Але, на жаль, не пройшла по конкурсу.

— Засмучена звісткою про мою провалену вступну кампанію, я повернулася додому. Згодом, щоб я не марнувала час за роботою в селі, хороша знайома, яка вийшла заміж в Рівному, запросила в гості. Щоб я трохи відволіклася, погостювала в неї якийсь час. А потім вона познайомила мене зі своїм сусідом, Євгеном Михайловичем Беруком, що працював на Льонокомбінаті помічником майстра в ткацько-підготовчому цеху корпусу технічних тканин. Саме він запропонував спробувати щастя на комбінаті й привів до начальника - Георгія Захаровича Труніцького. Він розпитав, що і як, дізнався, що я з математикою «на ти» і взяв на роботу у цех – вагарем, оскільки за верстатами я працювати не могла.

П'ятнадцять років я зважувала і під-

Навіть не зважалося на те, що вчила-ся я на заочному відділенні, до навчання ставилася з усією відповідальністю. Всі контрольні, курсові, дипломну роботу я робила сама. Зміну відпрацювала - і в бібліотеку готуватися. Пригадую, як жалкував керівник мого дипломного проекту, що я працюю на Льонокомбінаті. А мала б працювати на будівництві гідроелектростанцій, – розповідає пані Надія про свої «студентські» роки.

В 1991 році на Льонокомбінаті почалася реорганізація: створили дві фабрики - №1 та № 2. З цього року на комбінаті вже не було нічних змін. На кожній фабриці тепер був свій директор та профком. Директором Фабрики № 1 призначили Володимира Івановича Омельчука. Дізнавшись, що Надія Олексіївна має вищу освіту та розбірливий почерк, він перевів її в профком діловодом, де головою була Тетяна Кирилівна Чуприк. Так ще десять років наша героїня пропрацювала в профкомі, готуючи протоколи, лікарняні та заповнюючи безліч інших необхідних паперів. А також займалася ветеранами - готували й розносили запрошення на вечори до Дня Перемоги.

— До 1999 року я навіть не знала, що маю старшого брата... В період війни під час окупації західних земель німецькими військами, українців масово вивозили на роботу в Німеччину. В одну із таких хвиль потрапила й моя мама, – розповідає Надія Олексіївна. – Там в Німеччині й народився мій старший братик. Коли війна закінчилася й вона вже могла повернутися на Батьківщину, хлопчика їй просто не віддали, тож змушена була їхати без сина. Згодом його всиновила німецька сім'я, але він пам'ятав про маму і шукав її. Втім, оскільки кордони в СРСР були закриті, то успіху ті пошуки

У 2001 році на комбінаті прокотилася хвиля скорочень та ще одна реорганізація, після якої профком закрили і пані Надію взяли в диспетчерську службу оператором на сигналізацію. Спочатку на підміну, а потім на постійне місце роботи – диспетчером зміни. Разом з нею працювали Людмила Григорівна Ста-

театр на спектаклі чи концерти. Після виходу на пенсію три роки їздила в Одесу на сезонну роботу на базі відпочинку. Ще їжджу в село до брата на свою батьківщину, допомагаю йому з господарством. Літом ходжу в ліс за ягодами та грибами. Ось так і живемо.

Надія РОМАНЧУК

